Politică

Decembrie 1989, de la scânteia libertății la întunericul minciunii – 35 de ani de iluzii, secrete și trădări istorice

Cimpoi Adrian • 2 secunde în urmă 0 1.458 10 minute de citit

Mijloc de decembrie friguros… ”Atunci când suntem fericiți nici nu băgăm de seamă dacă e iarnă sau vară”, spune Cehov. Anul acesta nici eu nu am băgat de seamă când m-am trezit în mijlocul lui decembrie, tocmai pentru că de câțiva ani mă încearcă un sentiment de bucurie stranie care de cele mai multe ori ajunge să fie o adevărată fericire pentru mine. Este o bucurie ce vine din capacitatea de a anticipa momente și situații. Mă bucur din ce în ce mai mult că nimic nu mă mai surprinde și că mai sunt puține lucruri pe lumea asta care m-ar mai putea surprinde. Pentru mine, acesta a fost momentul în care am făcut pace cu lumea și cu mine și am înțeles că nimic nu-i nou sub soare, ci doar

orgoliului meu îi place să se gudure pe lângă situații pe care le vede extraordinare.

Însă, în fiecare decembrie, această stare de liniște interioară este tulburată de amintirea unor evenimente care au marcat profund istoria recentă a României: Revoluția din 1989, și care, la 35 de ani distanță, rămâne încă o perioadă învăluită în mister și controverse, generând mai multe întrebări decât răspunsuri.

Cel mai adesea realizez că a început iarna atunci când fac un bilanț al promisiunilor de la începutul primăverii și văd că foarte multe lucruri pe care le spusesem atunci, nu le mai cred la finalul iernii. Am crezut tot timpul că fulgii de nea sunt cele mai fragile lucruri din Univers, de altfel paleta metaforelor care face referire la ei este foarte bogată. Cu timpul am aflat că, asemenea unor fulgi de nea și sentimentele noastre sunt lucruri la fel de fragile, însă cu o forță uimitoare de a crea mari schimbări atunci când se adună împreună. Astăzi, îmi place să meditez în zilele reci și mohorâte de iarnă și să trec cât mai des starea de revoltă prin toate formele pe care mi le pune la dispoziție angoasa postdecembristă, netratată. Angoasa istoriei fără adevăr prinde contur în fiecare an în sufletul meu, dar în același timp am satisfacția că am prevăzut, ca în fiecare an, că piesa de teatru pusă în scenă în urmă cu 35 de ani, ne va fi livrată repetetitiv, decenii de-a rândul până ce vom hotărî să ne tratăm sechelele trecutului. De 35 de ani pentru mine, iarna înseamnă amintirea unor imagini triste pe care le-aș vrea șterse ca printr-o minune din istoria României și din memoria mea.

Mascarada Revoluției anticomuniste a fost pusă în scenă și interpretată de un actor cabotin și flămând, Ion Iliescu, un sinistru revoluționar care a simțit cum puterea zace în stradă și că o poate lua. Și a luat-o, nu ca pe un mijloc prin care și-ar fi dorit schimbarea regimului comunist și binele poporului român, ci doar ca pe un scop pentru realizarea unor interese

meschine ale căror efecte le mai simțim și astăzi și pe care le vom mai simți mulți ani de aici înainte, până când vom avea curajul de a rescrie, dintr-o datorie morală pentru adevărul istoric, mijlocul lui Decembrie 1989.

Până atunci, România rămâne singura ţară fostă-comunistă în care trecerea de la totalitarism la **"demohoție",** așa cum spuneau părinții mei prin anii '90 că va fi în România, s-a făcut prin violenţă şi în care conducătorii vechiului regim au fost executaţi **spre final de decembrie, când niște naivi au început o revoltă, care a fost continuată de niște intriganți și care este în continuare exploatată de niște escroci.**

Pentru a înțelege complexitatea Revoluției Române, trebuie să ne întoarcem în timp și să analizăm contextul în care aceasta a avut loc. În 1989, România se afla sub conducerea lui Nicolae Ceaușescu, un dictator comunist care își consolidase puterea prin represiune și cultul personalității. În timp ce alte țări din blocul comunist începeau să se liberalizeze, România rămânea izolată și supusă unor condiții de viață din ce în ce mai dificile.

Scânteia care a aprins revolta a fost protestul din Timișoara, declanșat de încercarea autorităților de a-l evacua pe pastorul reformat László Tőkés, protest început ca o manifestație locală, dar care s-a transformat rapid într-o mișcare de amploare națională, alimentată de nemulțumirile acumulate în decenii de opresiune.

Una dintre cele mai controversate figuri ale Revoluției Române este Ion Iliescu, care a preluat conducerea FSN și, ulterior, a devenit primul președinte al României post-comuniste. Ion Iliescu, fost membru al nomenclaturii comuniste, a orchestrat o lovitură de stat sub masca unei revoluții populare – este o teorie alimentată de rapiditatea cu care FSN a preluat controlul instituțiilor statului și de modul în care a gestionat tranziția spre democrație, iar mulți consideră că FSN a fost un instrument prin care vechile structuri de putere s-au adaptat

noului context, menținându-și în mare parte influența și privilegiile.

Un aspect tulburător al Revoluției Române este nivelul de violență care a însoțit-o. Spre deosebire de alte țări din Europa de Est, unde tranziția spre democrație s-a făcut relativ pașnic, în România au murit peste 1.100 de persoane, iar alte mii au fost rănite. Cea mai mare parte a victimelor a căzut după fuga soților Ceaușescu, în circumstanțe care rămân neclare până astăzi. Cine a tras în demonstranți după 22 decembrie? De ce au continuat luptele după căderea regimului comunist? Aceste întrebări continuă să bântuie conștiința națională și să alimenteze teoriile conspirației.

Unul dintre cele mai controversate episoade ale Revoluției Române rămâne procesul sumar și execuția rapidă a lui Nicolae și Elena Ceaușescu. Desfășurat în ziua de Crăciun, procesul a durat doar câteva ore și s-a încheiat cu decizia de condamnare la moarte și executarea imediată a cuplului prezidențial, mulți istorici și analiști considerând că acest proces a fost o farsă juridică, menită să elimine rapid principalii martori ai trecutului comunist și să consolideze puterea noilor lideri. Execuția cuplului Ceaușescu reprezintă un simbol al violenței și confuziei care au caracterizat acele zile.

În anii care au urmat Revoluției, România a trecut printr-o tranziție dificilă și adesea haotică spre democrație și economie de piață, iar privatizările controversate, inflația galopantă și șomajul în creștere au marcat primii ani post-comuniști.

În plan politic, FSN-ul lui Ion Iliescu a dominat scena, câștigând alegerile din 1990 și 1992, alimentând suspiciunile că revoluția a fost "confiscată" de foști comuniști reformați, care au reușit să-și mențină puterea sub o nouă etichetă.

Ion Iliescu a pus bazele unui partid din care s-a recrutat actuala clasă politică, iar ideologia aceasta a **"aflatului în**

treabă”, despre care vorbea Petre Țutea, este singura pe care o găsim la politicienii români de după 1989. În rest, scena politică românească este un loc de deversare a dejecțiilor ideologice ale unor indivizi cărora li se spune politicieni, nu știu încă din ce motive și prin ce împrejurări. Chestiunea alarmantă este lipsa de reacție a românilor și abnegația cu care susțin niște tipi care se află în treabă.

Poate că într-o zi vom ajunge la un nivel de evoluție în care să nu mai fie nevoie să avem guverne, iar resursele țării să nu se mai ducă în buzunarele unor **ageamii cu pretenții de oameni de stat**. Până atunci, mimăm democrația și reprezentativitatea. Mimăm interesul național și mimăm guvernarea. Instituțiile statului mimează activitatea în slujba cetățeanului, noi mimăm calitatea de cetățeni europeni, de cetățeni români, ajungând inclusiv să mimăm calitatea noastră de oameni. O asemenea lipsă de autenticitate a poporului român și a individului, în general, a ajuns să mă cutremure. Momentele dificile atât pentru un individ, dar cu atât mai mult pentru o națiune, nasc o dorință instictivă de autenticitate. Fie autencitatea nu mai există, fie instinctul nostru de conservare nu mai există. Până la urmă, ar trebui cu toții să avem o doză de sinceritate și să recunoaștem că nu mai existăm, iar să credem că nu mai există un alt tip de conducători pentru România, este o adevărată nebunie.

Cuvintele lui Petre Carp care spunea că ***”România are prea mult noroc pentru a mai avea nevoie de politicieni”,*** ne arată că ideea inutilității vieții politice în România nu este nouă, însă până la inutilitatea și mutilarea conștiinței la care asistăm nepăsători în aceste momente este o cale destul de lungă și presupune o amputare sistematică și recrudescentă a conștiinței naționale.

„Una din pedepsele pentru refuzul de a participa la viața politică este aceea că vei ajunge condus de inferiorii tăi”, spunea Platon. Consecințele deciziilor luate de acești inferiori

sunt evidente, însă pedeapsa pare că este destul de blândă sau cel puțin suportabilă din moment ce situația se perpetuează și devine îngrijorător de actuală.

Profetic, Mihai Eminescu spunea că *"**Greşelile politicianului sunt crime, căci în urma lor suferă milioane de oameni nevinovaţi, se împiedică dezvoltarea unei ţări întregi şi se împiedică, pentru zeci de ani înainte, viitorul ei**"*. României de astăzi nu-i mai pasă de greșelile politicianului român și nici de consecințele lor. Mimăm traiul prosper și evoluția. Mimăm grija pentru viitorul copiilor noștri într-un mod superficial, căutând răsplata eforturilor noastre în confortul unei plimbări la mall sau în achiziționarea unor gadgeturi, însă viitorul, și când spun viitorul nu mă refer la ziua de mâine, arată sinistru.

România este o țară prea săracă pentru a-și permite să plătească un guvern scump și ineficient, un președinte de țară absent și anacronic și un parlament plin de palavragii aflați în treabă. Și dacă mimetismul este proprietatea unor specii de a se identifica cu mediul în care trăiesc, **pentru români este un mod de a se cufunda într-o mocirlă pe care niște Gură-Cască au creat-o spunând că fac politică, iar câteva milioane de români se căznesc să vadă mierea cum iese la suprafață.**

Alegerile prezidențiale din 2024 reprezintă un alt moment critic în peisajul politic românesc, subliniind provocările fundamentale ale sistemului democratic. Într-o societate în care votul a fost considerat dintotdeauna un simbol al libertății și al schimbării post-comuniste, anularea primului tur al alegerilor prezidențiale acționează ca un semnal de alarmă și un catalizator pentru pierderea încrederii în întregul proces democratic.

Pentru cetățenii care au fost martorii tranziției democratice din 1989, actuala situație reflectă o dezamăgire profundă față de stagnarea politică. De atunci și până acum am progresat prea puțin în ceea ce privește consolidarea unui sistem electoral

curat și transparent, iar în aceste condiții, întrebarea centrală rămâne: **ce rost au alegerile dacă suspiciunile de fraudă și manipulare continuă să persiste?**

Urna de vot, un simbol al voinței populare și al drepturilor fundamentale, își pierde sacralitatea atunci când procesul electoral este compromis. Este esențial ca autoritățile să restabilească integritatea acestui sistem; este necesară o investigație amănunțită și transparentă care să recâștige încrederea publicului, asigurând cetățenii de legitimitatea alegerilor.

Separat, dublul standard aplicat de Curtea Constituțională a României (CCR) ridică întrebări importante. **Dacă alegerile parlamentare, desfășurate simultan cu cele prezidențiale, sunt considerate valide, cum poate fi justificată anularea unora fără oscilarea legitimității celorlalte?** Un astfel de scenariu necesită o clarificare urgentă și consistentă pentru ca cetățenii să înțeleagă motivele deciziilor luate și să-și recapete încrederea în mecanismele de guvernare. Totodată, este necesară reglementarea unui cadru precis și uniform pentru a ne asigura că toate alegerile sunt evaluate și validate prin aceleași standarde stricte, un pas crucial pentru a preveni un viitor în care democrația devine un simplu joc de fațadă, fără substanța implicării reale a cetățenilor.

Astăzi, România se află din nou la o răscruce: este momentul ca instituțiile să-și onoreze promisiunile democratice și să asigure un proces electoral neîntinat, aducând răspundere și transparență în centrul procesului politic, pentru că doar prin astfel de măsuri poate fi recâștigată încrederea cetățenilor și asigurat viitorul democratic al țării.

La 35 de ani de la evenimentele din decembrie 1989, Revoluția Română rămâne un eveniment complex și contradictoriu, marcând, pe de o parte, sfârșitul dictaturii comuniste și începutul drumului României spre democrație și integrare

euro-atlantică, iar pe de altă parte, modul în care s-a desfășurat și consecințele ei continuă încă să divizeze societatea românească.

Lipsa unui proces de lustrație eficient, persistența unor mentalități și practici din perioada comunistă, precum și eșecul în clarificarea multor aspecte ale Revoluției au lăsat urme adânci în psihicul colectiv al românilor. De-a lungul anilor, au existat multiple încercări de a elucida evenimentele din decembrie 1989, iar comisii parlamentare, anchete judiciare și investigații jurnalistice au încercat să aducă lumină în această perioadă tumultuoasă a istoriei recente. Cu toate acestea, multe aspecte rămân neclare sau contestate. Dosarul Revoluției, redeschis de mai multe ori, nu a dus la condamnări semnificative sau la o clarificare definitivă a responsabilităților.

În contextul internațional al anului 1989, Revoluția Română a fost privită cu un amestec de uimire și îngrijorare pentru că violența evenimentelor din România a contrastat puternic cu tranziția relativ pașnică din alte țări ale blocului estic, iar imagini dramatice cu confruntări stradale și executarea cuplului Ceaușescu au făcut înconjurul lumii, oferind o perspectivă unică asupra colapsului comunismului în Europa de Est. Comunitatea internațională a salutat căderea regimului Ceaușescu, dar a privit cu precauție evoluțiile ulterioare din România, iar suspiciunile legate de natura reală a schimbării de regim și de rolul jucat de foștii membri ai nomenclaturii comuniste au influențat percepția externă asupra României în primii ani post-revoluționari.

De-a lungul timpului, au apărut numeroase teorii alternative și interpretări controversate ale evenimentelor din decembrie 1989. Unele dintre acestea sugerează implicarea serviciilor secrete străine, în special a KGB-ului sovietic sau a CIA, în declanșarea și dirijarea revoluției. Alte teorii vorbesc despre o lovitură de stat pusă la cale de o facțiune reformistă din

interiorul Partidului Comunist, care ar fi profitat de nemulțumirile populare pentru a prelua puterea.

Pentru generațiile născute după 1989, Revoluția Română reprezintă un moment istoric definitoriu, dar perceput adesea prin prisma relatărilor contradictorii ale părinților și bunicilor sau prin intermediul mass-mediei, o distanță temporală care a creat o perspectivă diferită asupra evenimentelor, marcată de o combinație de curiozitate, scepticism și dorință de a înțelege trecutul recent al țării.

Fiecare decembrie trecut de la Revoluția Română continuă să fie un moment de reflecție și dezbatere în societatea românească, căci în fiecare an, comemorările victimelor și celebrările victoriei asupra comunismului sunt însoțite de discuții aprinse despre natura evenimentelor din 1989 și despre modul în care acestea au influențat evoluția ulterioară a României.

Revoluția Română din 1989 rămâne un moment de răscruce în istoria țării, oferind lecții importante pentru prezent și viitor, lecții despre importanța vigilenței civice și a participării active a cetățenilor la viața politică, despre necesitatea unei tranziții bine planificate și implementate în perioade de schimbare majoră, depre valoarea transparenței și a justiției în procesul de reconciliere cu trecutul și despre importanța educației istorice obiective pentru formarea unei conștiințe civice sănătoase.

Revoluția Română din 1989 continuă să fie un subiect controversat și de reflecție pentru societatea românească, iar complexitatea sa, impactul profund asupra țării și întrebările încă fără răspuns fac din acest eveniment un punct de referință esențial pentru înțelegerea României contemporane și a provocărilor sale viitoare.

„Cei care nu învață din greșelile trecutului sunt condamnați să le repete", spunea George Santayana. La 35 de ani de la Revoluția din 1989, cuvintele sale răsună ca un avertisment pentru noi toți. Timpul scurs nu a adus încă adevărul complet la lumină, iar tăcerea complice a unora și uitarea altora continuă să umbrească acele zile tulburi din mijlocul lui decembrie. De aceea, lecția esențială a Revoluției Române constă atât în curajul celor care au ieșit pe străzi, cât și în responsabilitatea noastră de a le păstra vie memoria, căci doar prin înțelegerea și asumarea deplină a trecutului putem construi o Românie care să nu mai fie prizoniera iluziilor, ci o țară reconciliată cu istoria și pregătită să-și croiască un viitor așa cum merită. Fiecare fulg de nea care cade astăzi ne amintește, paradoxal, de fragilitatea libertății câștigate, dar și de forța unei comunități unite în adevăr și dreptate.

Ciprian Demeter

#35 de ani de iluzii **#decembrie 1989** **#Klaus Iohannis** **#Marcel Ciolacu** **#PNL** **#Psd**

Comentează!

Politică

AUR: Lupta pentru democrație continuă, iar poporul român nu va renunța niciodată la drepturile sale fundamentale!

Cimpoi Adrian • 2 ore în urmă 0 1.594 1 minut de citit

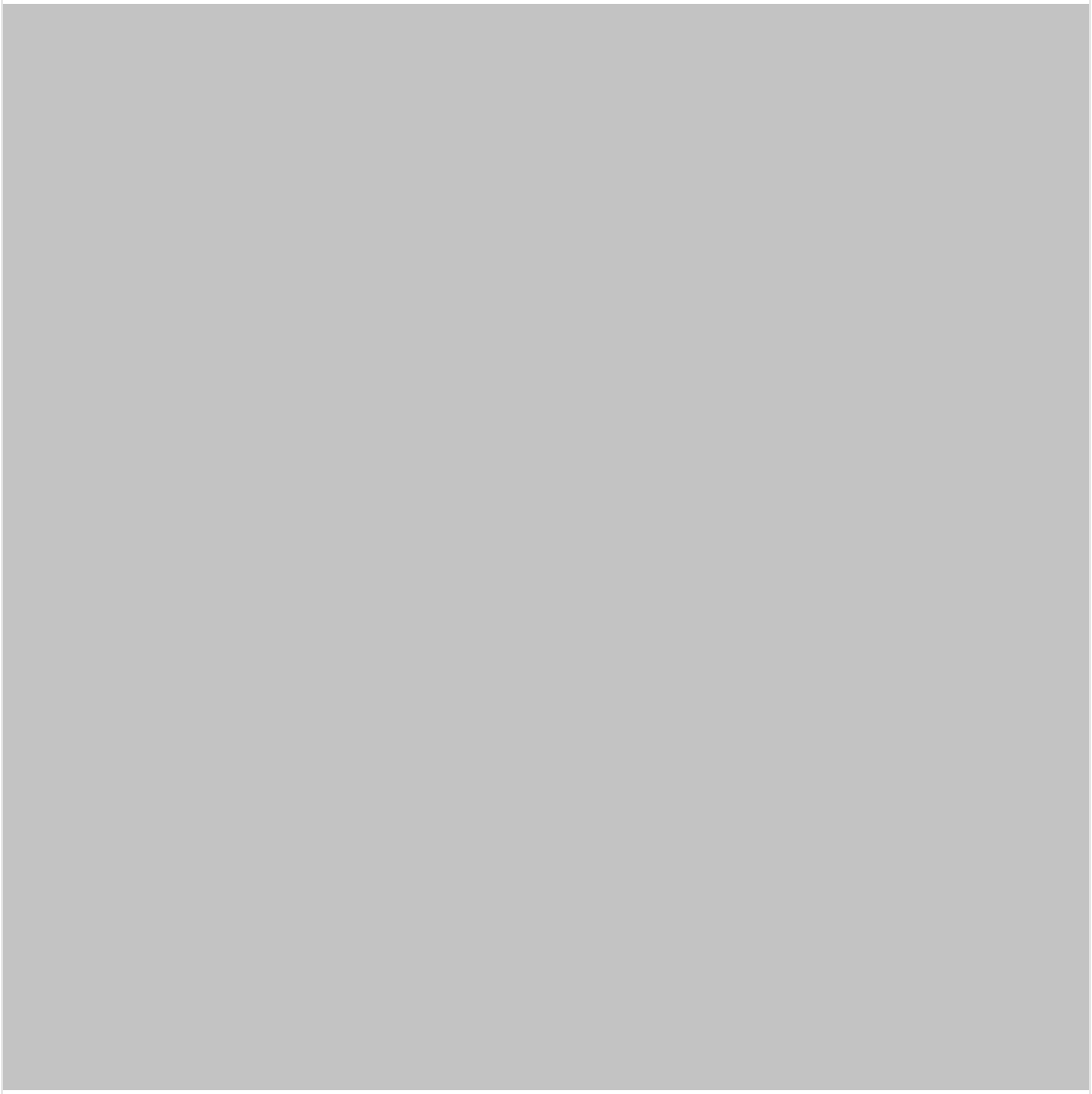

Deși decizia Curții de Apel București de a amâna judecarea contestației împotriva deciziei Curții Constituționale privind anularea turului doi al alegerilor prezidențiale prelungește așteptarea cu privire la o sentință corectă pentru milioanele

de români care și-au exprimat intenția de vot, noi rămânem încrezători că justiția, prin magistrații săi cu adevărat integri, va dovedi că legea și voința românilor sunt priorități în țara noastră.

Decizia Curții Constituționale de a anula alegerile prezidențiale a creat o stare de tensiune și confuzie în societate, iar românii cer răspunsuri clare și echitabile. Credem cu tărie că instanțele vor analiza obiectiv toate argumentele și dovezile, oferind o soluție care să reafirme principiile democrației și ale statului de drept.

AUR rămâne alături de cetățeni în această luptă pentru adevăr și dreptate. Suntem gata să apărăm interesele românilor, fie în Parlament, fie în stradă, dacă va fi nevoie. Justiția trebuie să rămână liberă, iar voința populară – respectată.

România are nevoie de unitate și de lideri care să lucreze pentru oameni, nu împotriva lor!

Lupta pentru democrație continuă, iar poporul român nu va renunța niciodată la drepturile sale fundamentale!

#alegeri anulate **#AUR** **#democratie** **#dreptul la vot** **#Libertate**

Comentează!